

Aranydiploma átadáson elhangzó köszöntő.

a 2015. május 28-i rendezvényen

Tisztelt Dékán úr, tisztelt Professzor urak, tisztelt Hölgyeim és Uraim, kedves évfolyamtársak!

Dékán úr megtisztelő felkérése folytán én köszönhetem Önöket, Benneteket aranydiplománk átvétele alkalmából.

Legutóbb 50 évvel ezelőtt, 1965 május 22-én találkoztunk e helyen, a ballagási ünnepélyünkön. S mi minden történt azóta! Első látásra úgy tűnik az egyetem nem változott, a tanszékek a helyükön maradtak, az előadótermek, folyosók olyanok mint valaha voltak, talán még a vitrinekben sincs minden kicserélve azóta, hogy ide jártunk. Ugyanakkor tudjuk, hogy időközben meg kellett állítani az épület süllyedését, megváltozott az egyetem neve, újra faragták az aula bejáratát őrző kőlánycsopát, hajdani kedvenc tanárunk mellszobrával találkozhatunk az egyetem kampuszán és még sorolhatnám. Féltve őrzött tanszereink, a logarléc, a fejes vonalzó, a Rotring kihúzó ma már múzeumi tárggyá nemesültek, a mai hallgatók számára talán még a DIPA szó is ismeretlen fogalom, a kredit irányítja egyetemi életüket. A sok, egymást követő évfolyam hasonlóképp nosztalgizál, mégis mi volt, ami kifejezetten csak ránk vonatkozhat?.

- Az első évet követően, tankörönként szétválogatva, az ország különböző városaiban székelő nagy állami kivitelező vállalatoknál kellett közel 3 hónapos termelési gyakorlaton megismerkednünk a fizikai munkával. Ma már élményként emlékezünk akkori viszontagságainkra.
- Az évkezdésbe belecsúszó gyakorlat miatt a szakmánk szempontjából nélkülözhetetlen fizika-ismereteinkről a diplomavédés előtt kellett számot adnunk.
- A negyedik tanév végeztével ismételten 1 hónapos kivitelezési gyakorlatra mehettünk, majd tanulmányi eredmény függvényében újabb három hetes hazai, vagy külföldi gyakorlat következett.
- Kollégistaként puccsal eltávolítottuk rosszmúltú igazgatónkat, 1963-ban megalapítottuk a „Bercsényi 28-30” folyóiratot, mely ma már a kor avant-garde művészettörténetének elismert fejezete.
- Helyet adtunk az Illés zenekar kibontakozásának, egy-egy üveg sörért rendeztük koncertjeit, s néhányan elkísérhettük

a zenekart a Szentkirályi tanár úr vezette moszkvai-leningrádi jutalomútra.

Az emlékek a végtelenségig folytathatóak.

Voltak köztünk élsportolók, mint May Attila, aki a mexikói olimpián 5. helyezett magyar törccsapat tagja volt, vagy a kedves emlékű Szmodits Gábor, aki vese-transzplantáltként sífutásban, gyaloglásban arany- ezüst érmek sokaságát nyerte, beutazva a világot.

Volt olyan társunk, aki jobbnak látta abbahagyni építészeti tanulmányait, s Kossuth díjas filmrendezővé emelkedett, Szomjas Gyuriról van szó természetesen!

S persze államigazgatásban, oktatásban, tervezésben, kivitelezésben is közülünk sokan, sokra vitték.

Megéltük a rendszerváltást, a privatizációt, melynek nyertesei és vesztesei is vannak közöttünk.

Van, aki sikeres pályáját befejezve éli nyugalmas életét, s van, aki nem képes abbahagyni.

Hogy ma itt lehetünk és ennyien azt elsősorban Papp Klárinak és segítőinek, Locsmánci Gábornak, Damján Terinek, Péteri Lászlónak, s korábbi két találkozásunk fő házigazdáinak, Welsz Antalnak és Bakos Verának köszönjük meg.

Végezetül visszaemlékszem Farkasdy Zoltán professzor úr fejtegetésére, akivel 10 évig volt módom korigálni a Középülettervezési Tanszéken.

Ő vallotta, hogy az évfolyam helyesen évjárat! Miként a bornál! Van jó, évtizedekig emlegetett, dicsért és van felejthető évjárat. Minket vajon melyik kategóriába sorolnak utódaink?

Kedves Évfolyamtársak!

Emlékezzünk tisztelettel eltávozott társainkra, sok boldogságot, jó egészséget kívánok Mindannyiunknak!

Marosi Miklós